

ՔՐԻԱՏՈՍ ԾՆԱԻ ԵՒ ՅԱՅՏԵՆՑԱԻ

1.- Տիրոջ հրաշափառ Մննդեան եւ Յայտնութեան Տօնը ուրախութիւնն ու ցնծութիւնն է բոլոր քրիստոնեայ եկեղեցիներին, եւ որպէս տիեզերական պատմութեան ամենավսեմ խորհուրդը, հոգեւոր հարստութիւնն է նաեւ ողջ մարդկութեան:

Քրիստոսի Մնունդով մարդկութիւնը ազատագրուեց մահուան յանժարեցան դատապարտումից:

Եթէ Քրիստոս չծնուէր ժամանակի մէջ, ապա մարդկութիւնը կը տրուէր մահուան յանժարեցանք:

Կեանքը կը կորցնէր իր բարոյական արժէքը:

Մարդը կը դառնար մարմնի եւ մեղքի գերին, ահա թէ ինչո՞ւ Քրիստոսի յայտնութեամբ եւ ծնունդով մարդկութիւնը ստացաւ իր գերազանց երանութեան փառապսակը:

Մարդը ազատագրուեց բռնութեան ճիրաններից, ազտագրուեց քշուտութեան կապանքներից:

«Այսօր տօն է սուրբ Մննդեան. անտիս: Տեսնո՞ւ մերոյ եւ Յայտնութեան. անտիս: Այսօր արեւն արդարութեան. անտիս, Երեւեցաւ ի մէջ մարդկան. անտիս»:

Արդարութեան արեգակի ծնունդով լուսաւորուեց ողջ տիեզերքը: Հշմարտութիւնը սերմանուեց երկրի վրայ: Երկիրը իր խնդութիւնը ցօղեց՝ առատայեղ շնորհներով, եւ մարդը լուսաւորուեց արդարութեամբ:

2.- «Փառք Աստծուն՝ բարձունքներուն, եւ երկրի վրայ խաղաղութիւնն եւ հաճութիւն՝ մարդկանց մէջ» (Դուկ. Բ 14):

Մեզանից շուրջ երկու հազար

տարիներ առաջ հնչած հրեշտակային այս օրհներգը, այսօր, այս աւանչիլի տօնին մո՛ր պայծառութեամբ է հնչում եւ մեր սրտերը լցնում հրճումանով եւ ծննդեան քերկրանքով:

Առաքիներութեան զգայարաններով մօտենանք այս տօնի խորհրդին եւ չտրամեմք, որովհետեւ Մննդեան Տօնը տօնն է բոլորիս, առաքիներութեան շնորհներով զարդարուած բոլոր քրիստոնեաներին:

«Այսօր Սուրբ Կոյմն անապական, անտիս, Մնաւ երբեք զանմահ արքայն. անտիս: Այսօր հրեշտակք յերկնից իջան. անտիս: Ընդ մեզ օրհնեն զանմահ արքայն. անտիս»:

Գոհութիւն յայտնենք մեր Տիրոջը իր Մննդեան Տօնի առթիւ եւ «արթուն լինենք եւ սիրոյ ու հաւատի գրասենքը հագնենք եւ փրկութեան յոյսի սաղաւարտը դնենք. որովհետեւ Աստուած մեզ չնախասահմանեց բարկութեամբ համար, այլ՝ փրկութիւնը ժառանգեցու համար՝ մեր Տէր Յիսուս Քրիստոսի միջոցով» (Ա. Թեսաղ. Ե 8-9):

Փառք մեր Աստծուն՝ Արարչին տիեզերաց:

Խաղաղութիւն՝ երկրի վրայ:

Մեր փոքրիկ եւ տառապեալ երկրի, դարեր շարունակ պատերազմներ ու արեւաիբրէներ տեսած, արիւն եւ արցունք մաշակած, բայց միշտ խաղաղութեան եւ համերաշխութեան ձգտող երկրի:

Մենք հաւատացած ենք, որ Քրիստոսի Աւետարանի շնորհիւ մի օր, ի վերջոյ լուսաւորուելու են մարդկութեան արտի խաւարային ծալքերը, որովհետեւ Քրիստոսի Մնունդով դժոխքը անբուժելի եւ չարը պարտուեց:

«Այսօր դժոխքն սարսեցան. անտիս:

Գումնդ գիւաց յոյժ տրտմեցան. աւետիս: Այսօր չարքն կարկեցան. աւետիս:

Եւ աղամեանքն ուրախացան. աւետիս»:

Եւ հանութիւն մարդկանց մէջ:

Հանութիւնն ու համերաշխութիւնը պէտք է կազմեն մարդկային ընկերային կեանքի հիմքը: «Զգեստաւորութեմ մեր Տէր Յիսուս Քրիստոսով» (Հռոմ. ԺԴ-14) եւ շարունակեմք ապրել առաքինի կեանքով ի փառս Աստուծոյ:

3.- Բեթղեհէմի մէջ ծնուած փոքրիկ մանուկը դարձաւ մարդկութեան փրկիչը, ինչպէս Աւետարանն է վկայում «ահա ձեզ մեծ ուրախութիւն եմ աւետում, որը ամբողջ ժողովրդիդ կը լինի, որովհետեւ այսօր Դաւթի թագաւորն ձեզ համար ծնուեց մի Փրկիչ, որ օծեալ Տէր է» (Լուկ. Բ 10-11):

Բեթղեհէմի մետուրը դարձաւ օրհնութեան աղբիւր եւ փրկութեան գանձարան: Արդարութեան, գեղեցկութեան եւ ճշմարտութեան մարմնացումը հանդիսացող մանուկ Յիսուս իր Աստուածայայտութեամբ համբուրեց խաւարի մէջ ընթացող մարդկութեան ճակատը եւ իր շուրթերով դրոշմեց փրկութեան վառ համբոյրը:

Երբեք, որպէս ծագած մի նոր լուսնդէն Աստղ, լուսաւորեց ողջ մարդկութեան մթամած եւ մռայլ յապատ հոգին եւ որպէս նո՛ր արշալոյս իր կենդանարար սիրով գծեց փրկութեան ճամբան:

Ծննդեան Տիեզերահիւս սիրոյ շնորհներէից բաժին է հասել նաեւ մեզ, հայ ժողովրդի գաւակներին, որպէս անսպառ աղբիւրը այդ պարգեւների՝ մեր Մայր Եկեղեցին տօնախմբում է այսօր «մեծ եւ սքանչելի» խորհուրդը, մեր Տիրոջ՝ Յիսուսի Ծննդեան, «որ յայսմ աւուր յայտնեցաւ»:

Աստուածապաշտութեամբ տօնախմբեմք այս Տօնը, որովհետեւ «Աստուածապաշտութիւնը օգտակար է ամէն ինչի

եւ նա ունի կեանքի աւետիսը, այս կեանքի եւ հանդերձաւի» (Ա Տիմոթ. Դ 8):

4.- Կեանքի Աւետիսը՝ Յիսուսի ծնունդը, մարդկութեան պարգեւն ու բարեբարութիւնը եղաւ, հոգու բարեբարութիւնը, որ ձգուեց Բեթղեհէմի մետուրից մինչեւ երկնի արքայութեան դարպասները:

Տիրոջ մարդեղութեան խորհուրդը մեղաւոր մարդկութեան փրկագործութեան հիմքը դարձաւ, փրկագործութիւն, որը որպէս ճանապարհ, դարձաւ քրիստոնեաների հաւատքն ու կեանքը:

Մարդկային հոգու պատմութեան ընթացքը կարգաւորող, նրա ոգու կոչումը առաջնորդող եւ զարգացնող միակ պարգեւատուն հանդիսացաւ մարդացեալ Աստուած:

Աստուած իր մարդեղութեամբ ցոյց տուեց մարդու աստուածացման ճանապարհը:

Իմաստասիրական, ընկերային, հոգեբանական ո՛չ մէկ տեսութիւն չի՛ չափազանցել եւ չի՛ արծեւորել մարդուն այն վեհութեամբ ու իմաստով, ինչպէս քրիստոնէութիւնը:

Եւ ո՛չ ոք չի սիրել մարդուն այնպէս, ինչպէս քրիստոնէութեան հիմնադիրը՝ Յիսուս:

Աստուած, ինչպէս խաւարից ծագեցրեց լոյս, այնպէս էլ առաջեց իր Միածին Որդուն փրկելու մեղուցեալ հոգիները:

«Աստուած է, որ ասաց. «Խաւարից թող լոյս ծագի» եւ նա ծագեցրեց մեր սրտերում Աստծու փառքի գիտութեան լոյսը, որը ճառագայթում է Յիսուս Քրիստոսի դէմքը»։ (Բ Կորնթ. Դ 6):

Քրիստոս Մնաւ եւ Յայտնեցաւ:

ԱՍՈՂՆԻԿ ԵՊՍ. ԱՐԻՍՏԱԿԷՍԵԱՆ